

La Gaceta

REVISTA SEMANAL

Redacción y Administración
CERVANTES, 2 (Entl.º)

PRECIO: 15 CTS.

Centro de Venta y Suscripción:
Librería Batllósera, Ingenieros, 3.

La paradoxa espanyola

per T. X.

Qualsevol diria que ja vivim de ple els temps normals i corrents de la Llibertat! Que tothom pot dir el que pensa, que tothom pot fer el que li sembla sense produir-hi cap osca al voluntari engranatge que ens hem muntat els homes uns amb altres, d'ençà que corren els segles que es compten, i tot per anar tirant.

Però diríem que anem visquent els temps normals, si ningú ens parlés de res; si mai ens comunicéssim les impressions uns amb altres; si no ens recordéssim que cada jorn o altre el diari ens portarà una nova atzagaiada de aquestes que tan bé sap amanir la dolça (?) Dictadura del General Berenguer. De tota manera hem de reconèixer que Berenguer té raó quan diu que desconfia de trobar un bon polític que salvi Espanya quan Romanones li respon que ara en el país tampoc hi tenim cap general de la talla de Prim o d'O'Donell. Té raó diem, el suau dictador Berenguer, si en manifestar el seu dupte es pensa que poden portar endavant la salvació del poble homes com Romanones, que ell per sota mà fa bellugar. Es la nostra península el teatre a l'engrós de titelles que en miniatura velem a cada ciutat i a cada vila.

Era ahir que hom esperava el verdader torn a la normalitat; era ahir que tothom hi creia amb aquest retorn; pe-

rò era per tothom qui no tenia esment de la història dels temps que passem; per qui desconeixia que un dels primers culpables, gairebé el més gros, dels desastres a l'Àfrica ho fou l'home del castell de Guadalupe, hi que passava de domèstic d'una casa règia, a majordom de tota una nació que cada vegada més sembla idiotitzada.

Mai en el món trobaríem certament, encara que llegíssim nit i dia la Història, una semblança del cas present espanyol; mai encara s'havia registrat de veure el cas insòlit d'un declarat culpable i sense perdre'n el qualificatiu arribés a la gràcia del poder i es preparés un ben manyagot espatller que li dissimulés el gep de la responsabilitat. Ja podem mirar al present d'Europa tan ple de paradoxes, i aquest cas és impossible de trobà'l. Què hi farem? Potser serà la planeta del nostre poble en ésser l'únic de presentar la singularitat d'unes tan exemplars contradiccions. Però encara que el suau General Berenguer de la dolça (?) Dictadura, digui que Espanya és un país sense probabilitat de trobar un redemptor; té raó; mentre i tant el país permet la paradoxa de que ell vagi per ara i tant, fent i portant els jocs de mans de qui li convenen.

Fins són ben adients amb ell els procediments que emprà, les causes que

els determinen, i els fets que en resulten. Així mateix en qualsevol país del món, quan se presenta un desertor o un fugitiu declarat delinquent, el primer que es fa és detenir-lo i fer-lo responsable del mal fet que se li imputa, o bé se li dispensa l'entremaliadura, i carinyosament se'l perdona com al fill pròdig que ha corregut el món amb deliri de grandeses.

Aquest és el fet pràctic i real del cas Macià; no volem pas discutir nosaltres la raó o legalitat de les creències del capdill catalanista, car com que tenim un pensament creiem que de més abast, no combreguem amb aital criteri de sobirania, però entenem que la bona fe, l'entusiasme i el patriotisme de l'Avi com se li diu, mereixien un tracte d'altra distinció que no pas amb el que l'ha masegat el sistema de la dolça (?) dictadura Berenguer, no res menys que d'acord però amb ella mateixa, que és contradictòria i obtusa.

Macià, o havia d'ésser acollit com un simpàtic rebel que té la valentia de mantenir fins en les més adverses contrarietats els seus principis; o se l'havia de jutjar severament juint-lo, i així el poble veuria fins on arriba el cor generós d'aquest martre. Però contra de aquests mals de caps que s'hi pogués tenir, s'han emprat les pràctiques de dalt, que no troben pas inconvenient en

sentar la base del contrasentit, enc que sigui oferint el poder als polítics desprestigiats, sempre que aquests responguin a la seguretat de la basseta.

I aquest estat de contradicció i de contrasentit anirà perdurant i seguint mentre els qui haurien de donar llum donguin fum, mentre no sigui un acord ferm d'aplicació general, la proposició que els republicans de València presentaren ara tot just a la darrera sessió celebrada per l'Aliança Republicana a Madrid. Aquells bons republicans proposen que com a protesta de que el govern no hagi complert amb els seus compromisos, és necessari que tots els elements republicans es retirin dels Ajuntaments; qual proposició hom gosaria allargar fins a totes les corporacions de representació i a tots els ciutadans que sentin la dignitat del nom, car per ara quan menys se va visquent d'una almoïna fictícia de representació popular que la fan servir per tapar les més tèrboles relliscades.

La nostra terra però, l'Empordà ha tingut ja la gesta dels homes que repudien aquesta oprobiosa mixtificació de la llibertat. La nostra gent de pagesia, sense que ningú els hi digués, ja l'han sentit aquest fàstic, i veiem com els homes decents de Massanet de Cabrenys han foragitat de llurs persones els càrrecs del Consistori abans de volguer continuar a la comparsa que per R. O. imposa la Dictadura Berenguer, que com hem dit te agalles per desfer el dret de ciutadania i encara per posar les ametralladores a les mans de la guardia civil davant el temor d'un mitin grandios,—per la gentada i l'orde—, com el celebrat a Madrid, on s'hi poden descobrir part dels homes que no confia trobar el General Berenguer, mentre se li en riu el seu amic Romanones.

DE BARCELONA

ESTANT

per MIRADOR

LA PROESA

Finalment hem vist com l'Atlàntic, acaba d'ésser vençut per aquests dos formidables homes que es diuen Costes i Bellonte. Després de l'admirable gesta de Lindberg, saltant-lo d'Oest a Est, faltava pel seu total domini, traves-

ACEITES Y GRASAS MINERALES

--- LUBRIFICANTES ---

La Comercial e Industrial Española S. A.

Especialidades para los Autos y Maquinaria Industrial y Agrícola

Riera Magoria, 159-Barcelona

Agente provincial: J. Ruhi - Subida Catedral, 4

GERONA

sar-lo en sentit invers; però d'una manera complerta; d'una manera que no hi cabés dubte de la victòria obtinguda damunt d'ell. Fins ara, aquesta travessia era fatídica; un aire de tragèdia planava damunt d'ella i cada cop que algú s'hi llençava, un presentiment de desgràcia i una forta angoixa oprimia els sentits, mentre es seguia impacientment la marxa de l'aparell. Aquella marxa que per alguns dels que ho intentaren, es convertí en la seva definitiva; i que, llevat d'aquests; per aquells dels altres que la lograren acabar, fou sempre donant la sensació d'una cosa penosa, incerta, com si fos per miracle que s'arrepessin, esgotades ja les darreres forces, en el primer terço de terra que trobaven. Avui, però, la voluntat de dos homes ha canviat l'aspecte tràgic d'aquella proesa; i hem pogut contemplar el magnífic triomf de dos fermes caràcters guanyant a l'Atlàntic definitivament i plenament, aquesta partida que tenia travessada amb l'home. Voluntat i caràcter; heus aquí els dos puntals en que s'han recolzat aquests dos homes per triomfar. No ha sigut la seva, una heròica bogeria, una d'aquestes estèrils heroicitats que no porten a res; que malgasten activitats i malmeten homes, una d'aquestes empreses filles o d'un esperit aventurer o d'un entusiasme momentani, i en les que es deixa a l'atzar i a l'imprevist els que puguin reeixir. Tot al contrari; ells han sabut eliminar pacientment amb una gran força de voluntat, fins a reduir-los al mínim, tota aquella sèrie de factors que depenen de la improvisació; i ells han sabut acumular, donant proves d'una enteresa de caràcter envejable, el

màxim nombre d'aquells en que s'hi pot comptar perquè depenen d'un mateix. I així hem sabut, com s'han passat tres anys entrenant-se i adaptant-se físicament i moralment a les condicions que requereix una gesta com la seva; refrenant el seu natural esperit aventurer i heroic en espera pacient del seu moment; passant per sobre el seu orgull i per sobre els seus desitjos de glòria, mentre veien a d'altres llençar-se abans que ells a la busca d'aquella mateixa glòria, que se'ls podia escapar d'un moment a l'altre, després de pacients anys d'espera. Hem vist com han sapigut esperar—amb un admirable domini de si mateixos, i oferint un exemple d'autoeducació de caràcter remarcable—fins a trobar el moment oportú; l'instant aquell decisiu—tan difícil de saber esperar—en que l'esforç, l'activitat i el treball d'un, poden donar, posades al servei de quelcom, el màxim rendiment d'utilitat i les màximes garanties d'èxit.

Heus aquí el veritable triomf d'aquests dos homes molt més considerable que el purament esportiu. I heus aquí l'exemple magnífic, profundament humà que acaben d'oferir a molts d'aquells lluitadors que per no tenir un caràcter i per no tenir la suficient força de voluntat per esperar aquell moment, van malgastant inútilment el seu treball i les seves activitats. A l'admirar—a mesura que el temps va posant a la gesta d'aquests dos homes, tot el valor que té,—la seva proesa, lloem d'ella l'admirable i allisonador exemple que ens han vingut a oferir, mostrant-nos el camí per triomfar en la lluita de cada dia!

Sembla que és cosa decidida la presentació d'en Cambó pel districte d'Olot, contant amb l'oferiment de que cap sector del catalanisme li oposarà contrincant. Ja veurem Acció Catalana quines filigranes periodístiques farà per explicar tot això, si és confirma la notícia.

La dignitat del nostre Ajuntament va quedar per boca del seu aristocràtic Batlle, i del jefe d'aquest Sr. Maynés, a l'altura de la que tenia aquella corporació durant la dictadura anterior. Primer, acorden anar al monument d'en Casanoves, amb corporació, el dia 11 de setembre. Però després ve el Sant Cristó gros, en forma de Despujol, i diu: «No hi anirà cap corporació».

I ells, com a bons xais obedients, resolen no anar-hi ningú. Els acords per lo vist, es deuen pendre per passar l'estona. I això ho ha vist i ho ha tolerat l'ex-batlle Martínez Domingo, exemple de dignitat i de virilitat en altres èpoques! Com canvien els temps i els homes!

Sembla que la U. M. N. han rebut de valent, a cada població de Galícia on han anat. Si bé això per un cantó, és el ver reflexe del caràcter d'un país, d'apallçar al pròxim només quan aquest està calgut; per altre, no està mal que vagin aprenent aquella gent, de que allò que tenien l'opinió tota al seu cantó, era si de cas quan estaven a dalt, solament; i que ara lo que tenen al seu costat no són més que unes quantes garrotades. Que no deixa d'ésser una opinió, però, molt contundent, molt respectable i sobretot molt més espontànea que la que ells creien i deien tenir durant la seva època!

SE DESEA ADQUIRIR
HISTORIA DE ESPAÑA DE DON
FRANCISCO PI Y MARGALL

Libreria BATLLOSERÀ Ingenieros, 5

Comentaris de cafè

per PASSASSERRA

EL JOC D'ESCACS

El joc d'escacs és un joc molt seriós. Possiblement per sa llustre antigüitat. L'han practicat incomptables generacions de cultes desvagats. I no sé, certament,

per què es diu joc a una batalla aferrissada i calculada amb totes les regles de l'art militar.

Els jugadors d'escacs deuen tenir a la fi el cervell «escaquitat», quadriculat.

Com deuen fruitir els jugadors d'escacs en veure saltar a un rei enemic sobre ses caselles, cobrint-se de l'assalt amb son cavall, assistir a sa ruïna, veure'l perdre sos dominis, ses torres, sos generals, els seus soldats, la seva vida, en fi!

I tot metòdicament, geomètricament.

Allò de «gambito» em sona a cosa de mar.

Quines bones peces estan fets els cavalls! Són, millor, poltres. Deurien ésser cabrits. Els seus salts són estupefaents.

—Vostè se m'ha menjat la reina, senyor meu.

(Antimonarquia antropòfaga).

—Però he tingut de sacrificar un cavall.

(Un escorxador clandestí, possiblement. U!!!)

—Em menjo aquesta torre.

—Bon profit, amic. Jo soparé per ara un peó. No m'agrada mastegar rocs.

Si jo fos jugador d'escacs, jugaria sempre en blanc. Es molt més simpàtic. Per no causar sospites, per no cridar l'atenció de la negra sort.

—Quina delícia ataconar als reis negres! D'Abissínia o de Cafreria deurien ésser!

I comptar després, quan fos finalida la partida, un, dos, quatre, vuit, setze, trenta dos, seixanta quatre. I agafar un llàpiz i omplernar de xifres la taula del cafè, amb la natural exasperació del camarer: cinc cents trenta i sis mil·lions,

vuit cents setanta mil, noucents dotze... mil setanta i tres mil·lions, setcents quaranta i un mil, vuitcents vint i quatre...

N'hi ha per tornar-se boig. Boig de saviesa i de bogeria.

Se vende UNA CASA
CON PATIO

Razón: JOSE VIVES. Subida al Castillo, 24

Bibliografia

«Les Taules Gòtiques de Castelló de Empúries».—Joan Subias Galter.—Girona, 1930.

El nostre conciutadà, Joan Subias, acaba de publicar una interessant obra, curosament editada per la Diputació provincial. El volum que tenim al davant, ofert a LA GALERIA ens diu la valor de la joia empordanesa que descriu. El Sr. Subias estudia el sis requadres del famós retaule que guarda l'església de la capital del comtat emporità, aportant un bon nombre de dades bibliogràfiques. Parla de la iconografia amb molt bon encert, historiant i estudiant, per comparació, la indumentària, la manera de pintar l'anònim autor i la data probable de l'obra. Porta el volum al final dotze excel·lents fotogravats, de conjunt i de detall, de les taules referides, que formen amb el text un conjunt molt encertat.

«Jou·jou se casa».—Novel·la de Dyvonne.—Barcelona.

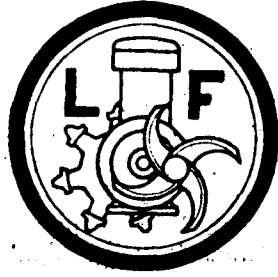
L'Editorial Ribas i Ferrer edita la nova obra que integra la Col·lecció Popular Regina. Es aquesta una bella novel·la de costums, en la qual hi han acurades descripcions de la vida intensa de París, contrastant amb la pacífica de províncies, enllaçades en una trama, malgrat ésser frèvola, suggestiva. L'argument, interessant, com també l'estudi dels personatges sobressortints. El llenguatge és natural i correcte, amb els traços llampants que tant caracteritzen al seu autor.

Consultori Mèdic-Quirúrgic JUBERT

MALALTIES DE LES CRIATURES - - - MALALTIES DE LA PELL
CIRURGIA INFANTIL - - CIRURGIA DELS OSSOS - - DIAGNÒSTICS

Traslladat: Plaça Constitució, 7, pral.

G I R O N A

Tallers de fundició i construccions mecàniques

MOTORS A BENCINA OMNIUM-FITA a refredament per aire
GRUPOS MOTO-BOMBES :: ELECTO BOMBES :: NORIES DE ROSARI

Lluís Fita Salvatella

FIGUERES

Empreses de construcció d'obres
per tot arreu

Tomàs Espigulé

Projectes i
presupostos

Lasauca, 10 : Figueres (Empordà)

La Ferreria ANDREU SUÑER
Placeta, 5 i Girona 25, li ofereix

WATERS

d'immillorable calitat a

48 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preus sense competència.—Concessionari del «Consortio del Plomo en España».

Espectacles

per ZENON

Cine Jardín

Cuando los poetas románticos expresaron sus fantasías y sueños dorados, poco pudieron suponer que jamás nada ni nadie les superara. Pero «La Isla del Amor» hubo de ser en este cine la superación de que hablamos. Por irreales y de alucinación tenemos los anhelos que manifestaron aquellos poetas; por absurdo hasta la temeridad reputamos el asunto de «La Isla del Amor» y cuando lo absurdo rayando a la temeridad está basado en trivial objeto, resulta la manifestación trivial y cursi. Otra cosa fuera de considerar el motivo; entonces por lo temerario y absurdo se convertiría en sublime como sucede con la otra película Troika.

En «La Isla del Amor» el enredo de la trama todo se fundamenta en el amor, pero con una simplicidad de desenlaces y facilidad de soluciones, que ponen tronado el argumento.

Troika se fundamenta también en el amor; pero el amor de tríptico: amor puro a la esposa y madre; amor tierno y entrañable al hijo, su fruto; amor loco y vehemente a la lujuria que enciende la pasión y hace hervir la sangre. Troika nos presenta el maleficio de la sensualidad refinada sobre de la humildad y el candor; y llega un puesto álgido, apoteósico de triunfo del amor carnal, deseo malsano, que rompe la arcadía de un hogar bello. Pero el amor satánico se funde, muere, desaparece, con el sacrificio de un copo de nieve a su fuego, con el holocausto del fruto del amor; muere la inocencia que salva la bondad.

Troika es el vehículo que corre por la nieve frigea la mudanza de las cosas tornadizas; Troika es el tabernáculo del sacrificio y por donde en el gran lago de la purificación se hunde el pecado, y sale como antes, dulce, sencillo y obediente el hombre que se reune al amor de la esposa casta, a la que Dios impone como misión volver y velar las mudanzas humanas a la vera del esposo.

Esto es Troika, que se representó con magnífica escena, lujo de drama y con verdadera cadena de unidad. El personaje cumbre, es el prototipo del misticismo ruso. De entre todas las escenas destacan la «insinuación», que así se podría rotular el acto de embriagar con la hermosura de su cuerpo y la fascinación de sus ojos, Olga Tcheckowa a Michael; la «desesperación» por la muerte de «Kolka» el hijo bendito y amado; las «orgias», ya de los salones, en el music-hall, o en la taberna; en todas ellas se nota el mismo tacto de lo soez; bajo el disfraz del acicalamiento en el gran mundo, con todo su realismo, en el descarnado cuadro de la taberna. Quizás es mucha peor sarcasmo el del salón, cuando por ejemplo se presenta Michael, pretendiendo renovar sus lujurias con Olga.

Troika es uno de los films que dejan huella. Lástima grande, que nuestro buen amigo, el empresario D. José Pagés, no se decida a silenciar el aparato sonoro, o a trocarlo por uno de los que ahora son ya perfectos; aquella «gansidad» quitaba mucha de su épica belleza a la magnífica película, hasta el extremo que el público protestó ruidosamente con vibrantes silbidos.

Nosotros una vez más abogamos por el arte mudo mientras el cine sonoro no sea con aparatos de absoluta perfección. ¡Cómo hubiera ganado aquella película de ser así su proyección en una u otra de las dos formas que decimos!

TIENDA CON VIVIENDA, AGUA,
GAS Y TODO CONFORT PARA AL-

QUILAR

RAZÓN EN ESTA IMPRENTA

Sala Edison

«Paraiso», película que podríamos titular «vanidad de vanidades». Bastante corriente y vulgar. No quitaba el hipo.

El «Noticiero FOX», interesante como de costumbre, pero con el defecto, igual que las actualidades «Gaumont» de EL JARDIN, de no ser con la debida actualidad. Cuando vemos estas noticias, puede decirse que pertenecen ya al archivo histórico.

«Noche de misterio» fué una elegante comedieta de costumbres francesas, actuando con el primer papel el aristocrático «as» Adolphe Menjou, que hizo una representación impecable del film.

La llamada «artista» Vicentita Jofre mejor es que la pongamos entre el archivo a que pertenecen los «Noticieros», así podremos hacernos la ilusión que pudo ser buena, habiendo resultado inaceptable para el concurrente que bofetaba, si no quería protestar.

Del quinteto hoy no tenemos tiempo para hablar; a su debido tiempo lo elogiaremos con glosa, puesto que lo vale, y además para desenfadar a nuestra distinguida y muy simpática,—aun envejiéndose con el revistero—Mme. Camille Lloret.

SE VENDE

Automovil «Citroën», 5 caballos, 2 plazas, a toda prueba, por el precio de Ptas 9.000.

Razón en esta imprenta

Llibreria Batllósera

LLIBRES

LLIBRES

LLIBRES

Enginyers, 3 Figueras

Cròniques d'Orient

per JOSEP GIBERT

ELS COPTES

Sant Marc, l'evangelista, deixeble de Sant Pere, aportà la bona paraula a Alexandria vers la fi del segle I. Ell hi bastí una molt petita església en el barri nomenat "la casa de les vaques". Més tard, obligat que fou de fugir a Pentàpolis, féu coneixença allà d'un humil servent nomenat Anianos, que adoptà la seva doctrina i el succeí en el govern de la nova comunitat. Aquesta tingué de sofrir les lluites de llavors que produïren una gran commoció dins ella, però el cop el més fort li fou donat pels arrians que provocaren la seva separació en dues branques netament diferenciades.

Aquests novells cristians que havien pres el nom de coptes, es dividiren llavors en jacobites i melkites. Els jacobites, egipcis en la seva majoritat, adoptaren el cisma i constitueixen encara avui la major part dels coptes; els altres, els nomenats melkites, reuniren els grecs i solament alguns dels egipcis d'Alexandria. Direm també que el nom "copte" vol dir "egipci", de l'antic grec "giptos" (Egipte); avui, en àrab, el copte és nomenat "epti", mot que també té l'origen en la mateixa arrel. L'Església considera als melkites com coptes reunits als catòlics.

La primera persecució dels cristians tingué lloc, a Egipte, en temps de l'emperador Deci, i ella és curiosament detallada dins llur martirologi nomenat "Synaxe". També el regnat de Diocleciana fou d'una llarga sèrie de malhaurances pels primers coptes; aquest període sagnant de llur història és conegut sots el nom d'era dels màrtirs. Començà a l'any 284.

Els coptes foren els pietosos seguidors de la vella llengua egípcia i de les costums ancestrals. El darrer home que pogué dexifrar els signes jeroglífics, allà en el segle VII, fou un monjo cristià de l'Alt Egipte. Clement d'Alexandria diu que en la seva època ja no hi havia ningú a la gran ciutat dels Ptolomeus que pogués comprendre els vells caràcters traçats damunt els monuments i el papirus.

En el santoral de l'Església copte pri-

mitiva hi són un gran nombre de cenobites, el primer d'entre els qui hi és Sant Pau l'Ermità, nadiu d'Alexandria. Vingueren desseguida Sant Antoni, el de les temptacions ben conegudes, originari de Quinam, prop de Memfis; Macari, el que fundà el monestir de Sceté a Wadi Natron, a les vores d'aquells llacs famosos que donaven el "natron" que s'utilitzava per la conservació de les mòmies i d'on, en els temps mitjos de la Història, els mercaders marselesos anaven a cercar-hi la matèria prima per llurs sabons; Hilarió, el pur, i finalment Skenudi, el més venerat pels coptes actuals, però que l'Església d'ara refusa reconèixer perquè acceptà la confessió dels herètics. Entre els doctors i patriarques coptes hi eren Clement d'Alexandria, Tertulià, Origen, Sant Atanasi, Sant Teòfil, Ciril i d'altres encara. Els coptes tenen una llengua especial, el copte, avui emprat solament en els oficis litúrgics, que conté encara molts signes i molts mots emparentats a l'antic idioma de l'Egipte faraònic.

Fou un copte el governador de Menf, ciutat bastida damunt l'amplaçament dels barris extrems de Memfis i nomenada Babilònia pels grecs—la que els àrabs donaren el nom de El-Kabyra, El Calre—, el que lliurà la ciutadella a Amrú, Moctinent d'Omar, el Califà. Aquest governador, nomenat Jordi, fill de Mina, és més conegut sots el nom

de Makokas perquè falsificà les peces de moneda dites "kankion". Després l'exil del patriarca Cirus, ell obtingué els dobles poders, civil i religiós; i per odi a la tirania dels emperadors grecs de Bizanci donà als àrabs fanàtics la bella terra d'Egipte.

D'aquest fet, l'Islam s'establí en les voreres del Nil en l'any 18 de l'Hègira, és a dir, en 639 del nostre calendari. Makokas, després d'això, esdevingué l'abominació dels veritables egipcis als qui la seva traïció revoltava. Mateix aquells que es lliuraren voluntàriament —i entre ells el governador—comprengueren massa tard que ells mateixos se havien donat uns nous amos cent vegades més a tèmer que els primers.

Amb les hordes salvatges i fanatitzades d'Amrú començaren per l'Egipte els períodes de sofriment i l'era de barbàrie que devia destruir per llarg temps fins el record de la civilització gaudida. El malaurat Makokas no sapigué sobreviure als seus remordiments i al seu desesper; ell prengué el veri vegetal dipositat en el buit d'una seva anell. Avui, des de ja molt temps, els habitants de les contrades de l'Alt Egipte es preocupen ben gens en pendre part a les polèmiques religioses. Ells no són ni musulmans, ni coptes. Ells sols són pagesos.

Un dia jo sóc anat a veure'ls.

Sota la petita brisa lleugera que passa per damunt els camps com una carena, en una tarda entelada de brumes exquisides en aquest país on el sol s'hi veu sempre massa, el nostre cotxe anava pel camí que mena al petit vilatge de Seber-bey.

Després d'haver deixat la carretera,

Gran fotografia Moderno Estudio

M. Sans

Ampliaciones y reproducciones de todos tamaños :: Vistas, retratos
al óleo, carbón y otros :: Trabajos para aficionados
Retratos para carnets y kilométricos se entregan en el acto

CALLE CAAMAÑO, 20 (Plaza Palmera)
Teléfono, núm. 14

Figueras

vet-nos ací a les vores d'un rierol que devia ésser bonic i alegre quan els arbres li feien una cintura d'ombra; avui, una mà capriciosa ha tallat els arbres, i llurs troncs assecats resten sols, esberlats, lamentables que, de lluny en lluny, semblen bitlles posades en desordre per mà d'infant. Després d'aquest rierol ve tot seguit l'aventura. Precisa que el cotxer obri un passatge a les seves bèsties entre les tombes del cementiri, i, sobre tot, entre les innumerables petites colines d'immundícies que ens diuen que ens anem acostant a terme.

El costat original del vilatge on anem és que ell està netament dividit en dues colònies: costat musulmà, costat cristià. És el vilatge musulmà aquell que de primer s'ha de travessar. Jo faig demanar a una bonica joveneta que ens somriu, si existeix una compenetració entre els habitants de les dues religions. Ella entrecreuà els seus dits, els uns dins els altres, per respondre'm a l'apoi del gest significatiu: "sauà-sauà keda?". Ço que vol dir: plegats, units com els dits de les meves mans en aquest moment. Ja en tenia prou per comprendre.

Prosseguirem: Ja ens trobem dins el cor mateix del vilatge cristià. Primer un remat de petites oques i de petits ànecs ens entora i ens força d'anar al pas per no aixafar-ne cap. Després és una parella de galls-d'indi blancs que s'avança fins el marxa-peu del cotxe; i per fi una veritable banda d'horribles gossos mestijats de zagal que ens fan un acolliment desagradable. Llavors, un home que feia un moment es trobava recolzat en un mur prop de nosaltres, observant-nos, s'avança i amb molta amabilitat ens demana que volem.

Jo li faig dir la finalitat de la meua vinguda: visitar algunes cabanyes, veure l'església, en fi, conèixer una mica aquest boel de país que jo desconec. Sense res dir, l'homea rremanga la seva mànega i m'ensenya damunt el seu punyeta la creu grega que ell porta tatuada en blau damunt la seva carn bruna. Ell és cristià i el guardià de l'església, el seu nom és Mikhail...; i en el seu temor que jo ho desconexi, afegeix amb un cert orgull: "com l'arcàngel".

Ben desseguida som entorats de gent. Vet ací les dues filles del nostre Mikhail, Maria i Alexandra, la seva muller Agnès, i els seus tres fills: Guirguirs (Jordí), Antud (Antoni) i Makar (Macari).

Sastreria SANCHEZ

Horno Bajo, 8

FIGUERAS

Invita a su distinguida clientela y al público en general a examinar las novedades de la temporada.

Modelos exclusivos tanto en las telas como en el corte y confección.

De moment res els distingeix dels altres fellahs que hem apercebut en el costat musulmà; és el mateix "caftà" de llana el que porten els homes, el mateix brut turban, el mateix aire cançat, la mateixa llengua. Les dones abillen les mateixes "galabiahs" fastigoses, el mateix vel de color indefinible, el mateix pantaló ple de brutícia que sobresurt per sota la roba i tomba fins les clavelles voltades d'una anella de metall.

Però ben aviat la diferència s'imposa. Al meu entendre ella és ben remarkable. Ací l'home només té que una muller a la que, generalment, ell ha escollit i estimat abans de maridar-la. Els promesos es veuen lliurament durant un temps que varia de tres mesos a dos anys. L'ur unió crea la família... Només hi ha que veure la manera en que l'home que em parla mira a la seva vella muller per estar-ne convençut. En el costat veí, el musulmà marit que posseeix aquesta dona ja esllanguida, desfeta pel treball i les maternitats successives, en tindria ja tres d'altres. Però aquest, el nostre copte, ha viscut i morirà al costat de la companya dels seus anys de joventut i dels seus ja vells amors.

També les dones em semblen menys temoroses que les fellaha musulmanes; elles no tenen pas davant l'home aquestes mirades tremoloses de les altres filles de l'Egipte, sempre amb la por d'ésser foragitades o reemplaçades en la llar marital. I encara, s'hi veu també entre els homes que ens envolten un molt petit respecte que no tenen pas els musulmans que menyspreuen la dona lliure i es plauen en mortificar-la.

Amb ells me'n vaig a l'església. Maria, la filla del guardià, m'ensenya els Evangelis i jo tinc la sorpresa de trobar-ne un de molt antic, quals cobertes, menjades de forats, no són sinó un "loque", i qual text, en vell copte, es

troba ornat de curioses miniatures d'una ignoscència indescriptible. Mikhail em diu que aquest llibre és vell de dotze cents anys...

L'església no en té encara trenta, però ella es troba bastida damunt l'emplaçament de la primitiva que fou construïda, sembla, en el segle VI. És l'eterna església jacobita de l'interior de l'Egipte. En el mig, el tabernacle veiat amb una cortina de porpre, i, a dalt, els apòstols pintats damunt la fusta amb positures estravagants, denotant l'art infantivol del pintor que les executà.

Jo anava a extasiar-me davant una llumanera qual contextura jo no me explicava, quan, després d'haver-ne fet un exàmen, apercebeixo que aquesta llumanera primitiva estava composta d'una sèrie de petits dipòsits de vidre i recoberts d'una tan gran espessor de xerxó que les feien semblar fetes de un metall desconegut. Al costat, altra llumanera que devia remontar a l'edat mitja. I ens és ensenyat encara el triangle "molt vell", em diu l'home, que, després l'Església dels primers dies serveix per a marcar les fases dels oficis religiosos. Es colpeja el triangle amb un gros clau...; això substitueix la nostra campaneta.

La meua sorpresa és gran quan se m'ensenya un parell de timbals, de forma arcàica, que serveixen també en les cerimònies com en els temps dels patriarques d'Alexandria, llavors que el dolç Teofil no desdenyava pendre part a les dances sagrades qual execució tenia lloc en les basíliques després el sacrifici diví.

Així els segles han pogut passar, els homes entre-matar-se en nom de llurs creences respectives, però encara hi han pausibles recones de món com aquest on els vells rites s'han conservat a través el temps i que posseeixen habitants que viuen i pensen com llurs avis, morts fa divuit cents anys, i no

havent canviat en res les seves costums d'aquells temps llunyans... Es tot pensant això que jo deixo aquests nous amics d'un dia que, a tota força, volen que jo em quedi més temps amb ells. En sortir de la petita Església m'envolta una veritable escorta. La vella Agnès, sota les seves veles, té l'apariència de una matrona dels primers temps cristians. Ella somriu d'un somriure plàcid, els seus gestes són calmes i troba, per fer acceptar el seu oferiment, una mirada tan atractiva que em veig forçat de entrar a la cabanya per beure-hi el cafè tradicional. Prop de la porta, dos homes acropits davant una taula baixa juguen amb gravetat al dominó; un vell, fila, i algunes dones cusen petites robes d'infant. Un llac en miniatura s'extén i ve a morir davant les miserables cabanyes. Grans oques blanques neden damunt aquestes aigües tranquil·les, semblant a cignes, mentre que un vol de coloms rasa la superfície del llac dormit. Al lluny, en l'altra vora, els blats donen l'esperança d'una bona collita en l'esplendor de llur tapiç color esmeralda. Grans palmeres formen una toia fosca que es mou molt suaument al compàs de la lleugera brisa. Una pau profunda transpira de totes aquestes coses, de totes aquestes gents. Jo ja no veig més ni la porqueria ni la misèria que m'entora. Sola m'apareix la sabiduria profunda d'aquests humils que em miren i que, tan prop de les agitacions del nostre món, aconsegueixen dolçament, i el cor satisfet, les mateixes fases dels mateixos destins, de pare a fill i d'edat en edat.

COPIAS A MAQUINA-Perelada, 18, 2.º

Ramblejant

per KOLIN

■ Ja els tenim aquí. Altra vegada tornaran actuar en les aules els nostres estudiants que tot l'istiu hem vist d'aquí i d'allà per fires i per festes castigant a tort i a dret.

Alerta nenes, i feu-los bon paper. No els hi anticipeu l'ara llunyà i esperat amb tranquil·litat fi de curs amb més previes i rotundes carbaces.

■ Sembla que a algunes de les nostres «belles» els va passant el mal humor, la tristesa consegüent a un «triste y fatal rompimiento».

Així ens agrada a LA GALERIA—que estem acostumats al sol, la llum i la tramuntana—, veure les cares rialleres i les vostres persones posades altra volta a la palestra de l'amor, car ens queda sempre l'esperança, ai las! remota, de que algun dia podrem venir a vosaltres.

No diem noms car tenim por de rebre. Es tant alt i gros.

■ La Pepita, petita, bonica, juganera i romàntica... està presa «en sus tules, en la jaula de oro», etc » com aquella princesa rosa i divina també. Què hi podem fer nosaltres per obrir la i deixar pas a l'amor? Digueu ho i ens en tindrà a tots com soldats «a la orden» de que vulguis per lograr-ho.

■ Hi ha qui diu que és la primavera que fa florir l'amor. Creieu que no és pas veritat. La tardor és més suau, més umbrosa i més dolça. És la verdadera estació dels enamorats. La festa comença aviat i no té els inconvenients de l'hivern amb la fret i tramuntana.

Això no és nostre encara que pensem igual, ho sentíem l'altre dia en una conversa de dos enamorades que creuen encara en el secret de les confidències.

No vos enfadeu pas; eh, Antonia i Remel? Fet i fet és una teoria nova que pot fer variar l'opinió dels poetes sobre un tema tant transcendental.

■ Si no t'afanyes s'acaba l'espelma. Paraules d'un president a una comissió que no s'entén.

■ «Amores romànticos». Digueu: ¡novela!

Doncs no; són els del volador magnat del Citroën, Rocalba, amb la gràcil Elvi.

Però, ens hem de casar un dia o altre.

—Pel batre! home. Pel batre!

■ Tennistes. Ramona i Anna Maria. Una clàssica del romanticisme; l'altra, una futurista.

Pilota, pilota, pilota, pilota, pilota, tot són pilotes. I l'olla.

Bot, bot, bot, botida!

Esquitlem que podríem rebre.

■ Jhon Gilbert. L'heu vist a Figueres? —Sí. Nosaltres també. És brú, alt, elegant, blincadiç com una canya. Distingit i desinvol·t. «Frapa» de bo, de bo. L'hem saludat i parlem d'amors. Però, el noi «es soltero, pero con compromiso». Només vol preocupar-se de la càtedra d'històries que explica a l'Institut.

Conoce Vd. señora,

los productos del tocador, Crema, Polvos y Jabón

◀ MALACEÍNE ▶

De no conocerlos, haga un ensayo y tenga la certeza de que los adoptará, pues no tienen rival para dar a la tez un afelpado y linura muy cautivadores.

De venta en todas las buenas Perfumerías

■ Tothom es pensa que només aguanten clris o l'espelma, les palmatòries i candalers. Però ahir a mig dia, l'aguantava el Faló, davant la «Palinos», sol esplendent que enlluernava el «siempre elegante» Sans.

■ Ja l'hem vista! Ja la tenim aquí! Quina llarga estada! Quin tip de somniarl! Però ha tornat més guapa si cap. Més bronzejada; en una paraula és Demeter prometedora.

Ja la deveu endevinar: el seu nom que tant rítmicament sona: Eulalia Ventura.

■ N'heu sentit parlar de ca la «Xena»? Sí, eh? —Es aquella típica xocolateria de sota les nostres voltes de la plaça de les cols. S'hi reuneixen cada dia i també les festes, el més florit del jovent empordanès. És tanta l'anomenada, que n'han fet el seu club predilecte els trapelles estudiants Faló, Pepet Plá, Sans, Quico, Gufi, etc. Aquella colla sabeu?; que quan és l'hora de pagar, sumen les butxaques.

La millor tuberia a pressió

URALITA

AGÈNCIA I DIPÓSIT
PER ALT EMPORDÀ

SALVI FÁBREGA
LASAUGA, NUM. 20 00 FIGUERES

Banco de Crédito Ampurdanés, S.A.

Corresponsal de los Sres. Soler y Torras Hnos.

Efectúa todas las operaciones que integran la BANCA - BOLSA y CAMBIO

Manufacturas Cuero Tosas, S. A.

TOSAS

MARCA REGISTRADA

Curtidos al cromo especiales, Correas, Tiritas

Cables, Tacos, Tiratacos y todos los artículos

en cuero crudo y curtido para la industria

Despacho en Barcelona:
AUSIAS-MARCH, 21, PRAL
Teléfono 13874

FÁBRICA EN BLANES
(Provincia de Gerona)
Teléfonos 15 y 32

Garage Citroen = Calle 28 de Mayo, 17-Travesía carretera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)
(Tél. 15) Stock Citroën y Agencia de Autos Taxis de Alquiler

Banca ARNUS

Successora d'Evarist ARNUS ♦ FUNDADA EN 1846

CAPITAL: 10.000.000 de PTES. Completament desemborsat

BARCELONA

CASA CENTRAL: Plaça de Catalunya, 22

CASA MARIU: Passatge del Reilotej

Sucursal de Figueres

Casades de Códol, 15 (Rambla)

Aquesta Banca realitza tota mena d'operacions de Banca-Borsa-Canvi i la compra-venta al comptat de valors de contractació corrent

CAMBRA CUIRASSADA AMB DEPARTAMENTS DE LLOGUER

Empresa de autos GREGORI

Plaza Pi y Margall, 4 **FIGUERAS**

LINEA DE OMNIBUS: FIGUERAS-ROSAS-CADAQUES — ROSAS-VILAJUIGA — PORT DE LA SELVA-LLANSA
Servicio de automóviles HISPANO-SUIZA — Omnibus para excursiones — Taxis de alquiler — Venta de Gasolina

TELEFONO n.º 30

Gran STOCK de cubiertas y cámaras de las marcas «DUNLOP» y «BERGOUGNAN» Agente exclusivo en esta plaza para la colocación con prensa de los macizos «BERGOUGNAN».

M. Camps Dalfó

Fábrica de bebidas gaseosas

Exclusiva "Champanilla"

Cerveza de las mejores marcas

Pasteurizada con maquinaria moderna

La Junquera, 27 **FIGUERAS**

SPORTS

L'Apolo de Badalona bat a la Unió Sportiva per 3 gols a 2
El Reserva, empata a 4 gols amb el F. C. Camallera

Glosari d'esports

En vigílies de campionat, tot són comentaris i tothom hi diu la seva. Es tant l'afany que hom sent perquè guanyin nostres colors, que ens fa cometre les més ridícules evolucions. L'opinió d'un moment es contrària al cap de cinc minuts a la província, o sia a la del diiluns passat. D'aquí a qui ens sembla tenir un equip a totes llums immillorable, amb senzillesa però, vuit dies després ens sembla que ja no s'ha de guanyar cap més partit. L'equanimitat de pensament, la corda mitja, els mitjos tons, ens manquen i no acceptem més que les estridències.

Estem segurs que això ens ha passat tota la vida. Uns quants partits guanyats seguidament (prescindint de la qualitat de l'adversari) ens donen l'optimisme exagerat i creiem nostres jugadors uns super-homes, dignes de colzejar-se amb els millors del món.

Un partit perdut (sense pesar les circumstàncies) ens el transformen amb uns jugadors dignes de Colluspina i Vallverdú.

En el que va de temporada (cinc o sis partits) l'opinió respecte a nostre primer equip ha canviat cinc o sis vegades. El dia de la presentació, sortirem esperançats. El segon dia, que era l'endemà mateix, ens els hauríem venut per quatre xavos. El dia del «Pàtria», i fins dissabte passat, ens semblaren àngels, ahir els hauríem engegat tots a... al dimoni.

I això no pot ésser. Cal reaccionar i raonar a consciència. Havem de pensar que un mal dia tothom pot tenir-lo, i que l'actuació en un partit depèn de moltes coses. Ahir per exemple (nosaltres que som xafarders de mena) abans d'anar al camp ja sabíem que hauríem de patir. Ens constava que els jugadors (sigui pels canvis obligats de l'equip, sia per certes discussions promogudes al Club a darrera hora) n'havien de fer una; i a dir veritat, a no ésser per la

magnífica actuació de Brú i el veterà Prats ens l'haurien feta, però un resultat que podia ser-nos catastròfic, no fou més que un partit grisot perdut a darrera hora i per la mínima diferència. Per tant doncs, no hi ha per a desanimar-se; hi han més dies que llangonices, i ens consta que nostres titulars, estan en bella forma, i que per tant no hi ha motiu per a desanimar-se. El fer-ho seria comprensiu en pobles on comença a jugar-se. A Figueres, breçol del fútbol comarcal, seria imperdonable.

EL PARTIT

Els forasters varen alinear-se complets, reforçant l'equip amb el professional mig centre Inglanól. Els nostres, a causa de mancar-hi en Faló i en Pinadell s'arreglaren així:

Brú i Gutiérrez-Prats, Santamaría-Medina, Madern, Vernet - Quico, Sala, Gimbernat, Peiró i Vidal (a la segona part Patrici I).

Els figuerencs sortiren bé i es plantaren desseguida davant la porta forastera. El nostre domini va durar deu minuts en els quals vegérem una canonada furiel de Quico. Un corner i el primer gol unionista entrat per Madern d'una bonica capcinada.

Després d'això no sabem què va passar. Els forasters començaren a carburar fort, imposant el seu joc de passades altes i llargues, la nostra ratlla mitgera no pogué servir pilotes als devaners que sempre les havien de rebre dels defenses o bé dels contraris ténint-les que cercar en aeroplà, i ens dominaren. En Medina, abusà del dribling i com que marcava una ala perfillosa, no s'hi vela de content. La seva ineficàcia descolocava sovintament a Madern i Sala. Per altra part Santamaría es resentia de Vernet que no podia aguantar bé la seva ala, degut al poc rendiment de Peiró que no reculava, i això féu que l'equip figuerenc jugués a la deriva. Sort però que Brú molt ben secundat per Prats (que cada dia va afirmant-se) va tenir un dia d'aquella que no passa una pilota i que Gutiérrez féu una paradassa arximonumental, sinó ¡ai pobres de nosaltres!

A la primera part, els forasters varen empatar després d'una bellíssima avençada.

El desempat varen marcar-lo al quart de la segona, de resultes d'un mal entès Santa i Madern.

El joc no fou pas tant favorable als forasters però també varen dominar-nos.

Solament Gimbernat i Sala donaven a la davantera algun senyal de vida. A en Qui-

co, no li varen passar ni una pilota.

Faltava un quart quan Gimbernat féu una entrada perillosa i s'emportà la bala posant-la als peus de Peiró que no tingué més que alçar la cama per a empatar.

De debó varem creure llavors en una revifalla, però, no arribà. Voluntat ja n'hi posaven; però, va mancar-hi la sort i la serenitat.

Mig minut abans de finir l'encontre i quan ja fosquejava, els contrincants marcaren el gol de la victòria, aprofitant una descolocació de tota la ratlla esquerra.

L'Apolo de Badalona, feu una bellíssima partida. No va agradar-nos la classe del seu joc. Molt ràpid això sí, però excessivament alt i llarg. Cal reconèixer però, que sols aquest joc podia desmoralitzar nostres joves jugadors, que no tenen ni edat ni constitució física per aguantar-lo.

Dels nostres, que ja hem dit que globalment feren una mala actuació, varen distingir-se Brú i Prats molt per damunt de tots els altres. Gutiérrez, Vernet Sala i Gimbernat, compliren. Quico no entrà en joc.

Dels altres, ens estimem més parlar-ne un altre dia que tinguem ocasió de poguer alabar-los.

Banco de Crédito Ampurdanés S. A. FIGUERAS

BANCA — BOLSA — CAMBIO
Negociamos los Cupones
de la deuda Amortizable 5 %
VENCIMIENTO OCTUBRE

No tot han d'ésser pessimismes. Ahir la Unió va presentar un nou reserva. Un reserva «pes ploma» que va demostrar-nos que la classe de jugador, existeix. Ens feren disfrutar molt més que els altres.

El Camallera, equip corpulent i ràpid va empatar-hi de quatre molt cert, però això fou quan els nostres petits acabaren el gas i encara a no ésser pel porteret (un infantil que potser fou l'únic que fallà) que va espantar-se, a bon segur que la victòria hauria sigut nostra.

La prova està que l'escorç ja marcava tres a zero favorables molt ben entrats per Baró, Barneda i Deusedas II, i que fins a les acaballes els contraris no varen poguer igualar-se.

Els que més ens agradaren: Deusedas II, Baró, Baig, Barneda, Oliva i Vergés.

Formaven l'equip: Ridaura i Castellàs-Guillemont, Vergés-Patricio II, Baig, Sancho-Jordi, Deusedas II, Barneda, Baró i Oliva.

El fút-bol en broma

BORSA DE COTITZACIÓ

Dientes de oro y malabarismos «Zucré»	a la par
Puertas de hierro Santamaría y catapultas humanas	95 per cent
Sonristas y florituras «Poupée»	95 » »
Nuevas adquisiciones «Agrícolas Sala»	105 » »
Antiguas y consecuentes aprisionadoras «Titón»	a la par
Elegantísimos y chirigoteros centros infirmables	a la par
Ilusiones xuteriles y esprintadas «Cabota»	90 per cent
Lugares acomodaticios y saltos de agua «Vernet les Bains»	90 » »
Perforaciones y esprintadas nuevo cuño «Gim»	97 » »
Paradas abracadabrantes y aterrizajes «Brú»	105 » »
Cañonadas esquinadas y mortíferas «Quico»	102 » »
Antigüedades y elegancias cinéticas «Carreras»	80 » »
Pasteradas y amasados crónicos «Armangué»	45 » »
Paverías y pretensiones «Patricioprimero»	60 » »
Discursos anacalípticos y gratuitos Peiró	80 » »
Zapatos y Borceguetes Canyelles	50 » »
Unico superviviente dinámico «Chimo»	65 » »
Tanque y voluntad vilatenimesca Carreras	65 » »
Frigorífica y centros templados izquierdistas	65 » »
Juventud y pretensiones «transportes Baró»	90 » »
Salidas coreográficas y saltos luminosos «Guti»	95 » »
Hilos metálicos y perchas gólicas porteriles	75 » »
Indisciplinados y fleatamayoriles «Patrl II»	60 » »
Máximas autoridades teóricas prácticas «Junel»	a la par
Taciturnidades y acaparamientos balones «Titonet»	60 per cent
Nueva acomodaticia «Oliveta»	75 » »
Ex y futuro centro medio incandescente Baig	80 » »
Reapariciones reservistas atléticas «Nurmi»	65 » »
Serenidad y elegancia despejista «Clará»	65 » »
Rápidas i fulminantes entradas Vergés	75 » »
Maravillosas jugadas Niño Prodigio Deusedas II	80 » »
Regularidades y pases rápidos Barneda	65 » »

Com ja anunciàvem en nostre número passat hi ha hagut molt moviment. A més dels tres valors nous inscrits en darrer terme, han baixat valors tant consagrades com els «Dientes de oro y malabarismos Zucré» que de cop a volta han baixat cinc enters. La causa ha sigut precisament l'excés de producció. Les «sonristas y florituras Poupée» també han baixat sensiblement arrocegades per la baixa produïda a la casa del costat que ha absorbit la matèria que les feia tant ben cotitzades. Han sigut víctimes de la mateixa causa, les «puertas de hierro Santamaría y catapultas humanas» que si bé no han baixat més que tres enters ha sigut en gràcia a que tothom encara hi té confiança. D'accions de importància relativa, han baixat les «taciturnidades y acaparamientos Titonet» sensiblement. Han baixat 10 enters i estan en perill d'anar baixant perquè sembla que la casa explotadora no està massa disposada a què es dongui gat per llebra. No pot però, han d'ésser desgràcies. Constatem amb alegria la puja d'«Antiguas y consecuentes aprisionadoras Titón», que han aconseguit posar-se «a la par», molt més aviat de ço que eríem; les «Paradas abracadabrantes y aterrizajes Brú» que s'han posat en primer plan de mercat; les «Paverías y pretensiones Patricioprimero» que es tenien oblidades al 20 i han sortit novament amb les millors, i les «Ex i futuro centro medio incandescente Baig» que han sigut molt ben vistes pels seus concurrents a la Borsa.

La caça del colom a la

Rambla

Lema: «Coneixereu la cultura d'un poble pels seus conills de guix».

BERTRAN DE L'OS.

Mai podem creure, ço que podem veure. «La caça del colom» en plena Rambla nostra.

Feia bé la vella, no volguent morir mai. Al peu del monument al gloriós Monturiol, sota l'advocació de «la primera nau submarina que navegà sota l'aigua» han disposat un artefacte per atrapar els pacífics coloms que donen bona nota de ciutadania a la vila.

Expliquem l'artefacte, si podem. Es un estri mig gabió mig metralladora. Amb tot de cordills i parany. Li fa de centinella un bon home, que per dintre plora, en veure's forçat a empaitar els inofensius animalons.

No té pas l'aspecte de Mars al peu del canó de guerra; més aviat diríem que és la imatge d'Spulon en perdre llurs riqueses. Aquell peó se dona vergonya de la feina ingrata que li han manat. Fa bé; té esperit ciutadà.

Els colomets, apretats per la gana, se apropen a l'estri, però la ratera resta buida.

Els nostres coloms no volen fer el joc als dolços domèstics de la dolça (?) dictadura Berenguer. Saben que de caure a l'estri anirien a parar al «pap» d'algun «socialista» (?), «le dernier cri de la mode».

I volen i volen. Volen perquè volen la llibertat. Ben al contrari dels seus perseguïdors que es contemplen satisfets i encantats, sense dimitir, obeint les indicacions del cacic autor de «tragèdies de veïnat», «l'oncle Vicens», com se fa rodolar sense solta ni volta el capdill Macià.

Es l'esperit d'imitació que els mena; com que el seu dictador Berenguer trasbalsa el popular Macià i dóna metrellores a la guàrdia civil, ells cacen els colomets i posen en peu de guerra un pacífic peó.

Val més que basteixin una gàbia de horrors xerraires, si ens volen creure que almenys els podem aplaudir en veure'ls-hi el «pico».

«¡Quin fàstic!».

Banco de Figueras

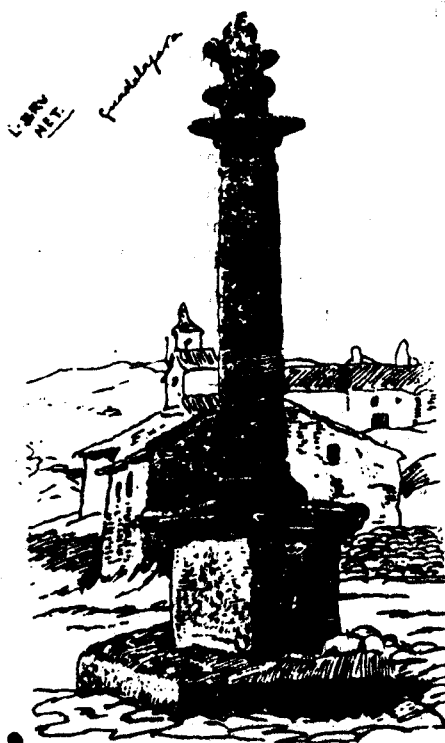
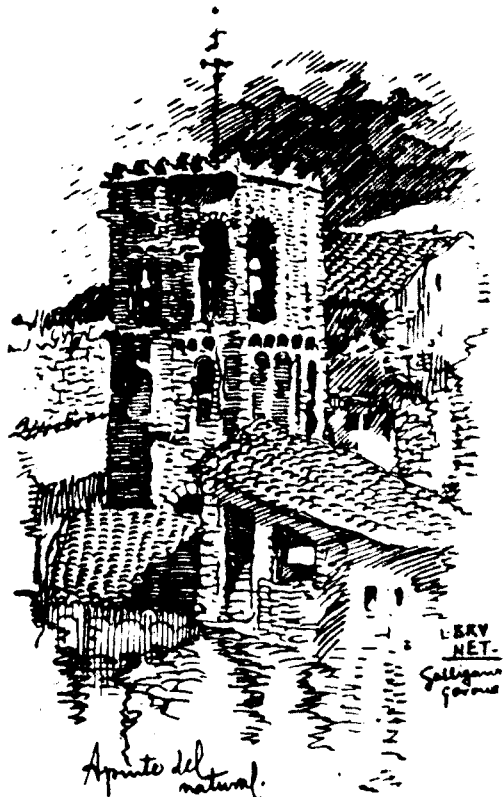
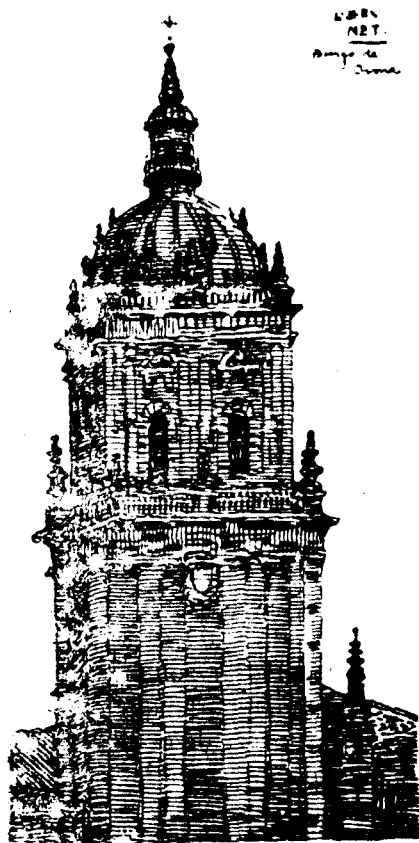
de L. VERGÉS VILANOVA

CAMBIOS DE MONEDAS — VALORES — SUSCRIPCIÓN A EMPRÉSTITOS —
CLIPONES — GIROS — IMPOSICIONES Y DEMÁS OPERACIONES DE BANCA

Casa de Confianza, Economía y Reserva

EXCURSIONS I VIATGES

Apunts de poble espanyol

Interessants dibuixos per Llorenç Brunet, que exposarà a Figueres

NOTAS

DE LA CIUDAD

HA estado una quincena entre nosotros, visitando también San Clemente, su pueblo natal, nuestro buen amigo D. Martín Vicens, oficial en el gobierno militar de Oviedo, a donde regresó el pasado jueves.

FIGURAN en el nuevo cuadro del profesorado de nuestro primer centro docente, el Instituto nacional de 2.ª enseñanza, a cuyo frente se encuentra dignamente D. Juan Núñez, sustituyendo la ausencia accidental de Don Juan García Fayos, que está en oposiciones, los Sres. D. Ernesto G. de Carranza, en taquigrafía y mecanografía; Don Luis Burgell, en Geografía e Historia; y D. Tomás Homar, en Literatura.

En virtud de R. O. que otorga el cargo como numerario, queda efectivo por llevar más de cinco cursos explicados, para la suplencia de Religión, el Rdo. D. Enrique Murtra; y por igual motivo, para la de Gimnasia, D. Francisco de A. Castellví.

Propietaris i Mestres d'obres

Exigiu als magatzems i al vostre guixaire el legítim i acreditat guix de Mayà, en sacs precintats, de l'antiga guixera d'En Sans, de J. Batlle, que és el millor i el més consistent que hi ha.

EN la prensa de Gerona hemos leído detenidamente un manifiesto que un grupo de entusiastas defensores del magnífico Monasterio de Roda, declarado Monumento Nacional por R. D. del mes de Julio último, dirige a quienes se interesen por la conservación de las reliquias regionales.

Al referirnos al mismo tema en nuestra crónica del 20 de Julio, abogábamos para que se adoptasen medidas de consolidación y reconstrucción de tan histórico cenobio, ya que olvidos lamentables y azotes del tiempo teníanlo desmantelado.

Hoy, al conocer, mediante el citado manifiesto, los titánicos esfuerzos que

para el prestigio del Monasterio de San Pedro de Roda electúa esa digna comisión, nacida espontáneamente, hemos de insistir para que el R. D. aludido sea completado mediante una subvención proporcionada, que permita volver por los fueros del monumento de referencia, robusteciendo, al paso, con la protección oficial, el desinteresado cariño que por él siente ese grupo de entusiastas defensores de las bellezas arqueológicas de la región.

Sin la protección oficial—que precisa, cuando menos en lo relativo a la conservación del Monasterio— todos los abnegados esfuerzos que esa comisión realice, se estrellarán ante las dificultades económicas, que son muchas. Precisan allí, no solamente ese camino que se proponen construir y la carretera que tienen interesada de la Diputación gerundense; precisan también, disponibilidades económicas que permitan enfrentarse con los problemas de restauración exterior e interior; consolidación de muros y arcadas que amenazan ruina; destrucción de plantas parasitarias y operaciones de replanteo; retocar, en fin, todo cuanto con el pasado abandono ha contribuido a empobrecer el conjunto, que con algunos cuidados podría aparecer maravilloso.

Y eso, no es obra de voluntad solamente. Por ello estimamos que, como corolario a aquel Decreto que tanto estimó la región, convendría una subvención, que hiciera posible la ejecución de las mejoras enunciadas.

De "Las Noticias".

:-: ENSEÑANZA DE IDIOMAS :-:
Mecanografía. Taquigrafía. Traducciones. Copias a máquina.

Precios especiales para alumnos en grupo.

Progresos rápidos, exposición metódica, disciplina y seriedad.

Perelada, 18 2.º Figueras

EL sábado tuvo efecto el sepelio del conocido ciudadano D. Miguel Borrell Barangó, asistiendo numerosos amigos.

Expresamos a su familia sentido pésame.

DURANTE varios días han estado efectuando en San Clemente Sasebas, prácticas de campaña de guerra con supuesto enemigo, los infantes del Regimiento San Quintín. Regresaron ayer martes.

Ha presenciado las maniobras, el Capitán General de la Región, Infante don Carlos de Eorbón.

Farmacia Castellví Plaza Triangular Figueras

ANALISIS - ESPECIFICOS

Estufas de desinfección a disposición de la clientela.

Medicamentos y Ortopedia

SE recuerda a los individuos sujetos al servicio militar fuera de filas la obligación que tienen de pasar la revista anual en la zona de reclutamiento o regimiento de que dependan durante los meses de octubre, noviembre y diciembre.

COMPRE SUS CALZADOS EN

"EL GLOBO"

ANTE el Juzgado municipal de Port-Bou fué denunciado Juan Busquets Fort, de 29 años, el cual se había fugado, el día 28 del pasado mes, de Sabadell, en unión de la joven menor de edad Joaquina Giner Milán, y como aquel domiciliada en Sabadell.

JUAN Amat Gomi, denunció a la policía de Port-bou, que mientras se hallaba en la sala de espera de la estación le sustrajeron doscientos de los cuatrocientos francos que llevaba en la cartera. Del hecho se dió cuenta al Juzgado.

EL próximo viernes día 10 de los corrientes, termina el plazo para la presentación de las solicitudes optando a los premios del concurso de edificios establecido actualmente por la Cámara Oficial de la Propiedad Urbana de esta provincia.

RETRASANDO Francia la hora de adelanto que lleva, el sábado día 4, y a partir del domingo día 5,

El Vino de Quina Portolá es el mejor aperitivo

De venta en todas partes

la Compañía de M. Z. A. varió los itinerarios siendo los mismos que regían el invierno pasado.

REGRESARON el lunes de una excursión por varias ciudades europeas, los distinguidos señores Gregori.

SE encuentra en París, en viaje de estudios, el inteligente médico, especialista en tocología, D. Ernesto Vila Moreno.

HEMOS tenido el gusto de saludar al honorable patricio empurdanés, D. Onofre Pont, que regresa de Mont d'Ore completamente restablecido de una leve dolencia que le aquejaba.

Celebramos la vuelta del querido amigo y la recuperación de su salud.

GRAN CAFÉ PARA VENDER
MUY CÉNTRICO

DARÁN RAZÓN: VILAFANT, 3. • FIGUERAS

CON asistencia de todos los alumnos y claustro completo de los actuales profesores, se celebró la augusta Fiesta del Libro, con una austeridad y ejemplo, que la hicieron brillantísima.

Disertó sobre el tema "El Libro, Religión del Hombre", nuestro querido compañero José Soler Grau, que mereció unánime aplauso de alumnos y compañeros de profesorado.

TAQUIGRAFÍA

Prodigioso arte de escribir tan de prisa como se habla. Lecciones particulares por profesor titular.

Informarán en esta Administración.

EL Secretario-Gerente de la Asociación del Comercio de Licores de la provincia de Gerona, don Martín Batalla y Poch, nos saluda participándonos haber tomado posesión de dicho cargo y se nos ofrece en él, oficial y particularmente, para cuanto

pueda relacionarse con los intereses comerciales de la entidad y con el bien público en general.

Agradecidos.

HA sigut favorescuda amb la formosa nina, que pertocava en el sorteig del ball celebrat el dissabte passat al Cafè Novetats, la simpàtica senyoreta Florentina Gratacós.

SE VENDE

un auto-camioneta en bon estat. Donaran raó en aquesta Impremta.

POR un perro, propiedad de don Francisco Monell, ha sido morrida la niña de 6 años M.ª Teresa Cru-mols Ubanell.

El perro ha pasado a Capuchinos, donde será observado.

EL domingo por la noche llegó a esta ciudad para trasladarse el siguiente día a San Clemente Sasebas, donde ha realizado Escuela Práctica, el Regimiento Infantería San Quintín, S. A. el Infante D. Carlos, Capitán general de esta región.

En la estación esperaban a S. A., entre otras personalidades, nuestro Alcalde que, en nombre del Ayuntamiento, saludó al agosto visitante.

PRODUCTE de la unió de les penyes Esport i Erato, s'ha constituït l'Esport Club Erato, quina entitat té el local social a la Societat Coral Erato, i fa una crida a tots els jugadors que vulguin figurar a les seves ratlles, ja que té en projecte de consti-

tuir dos equips, un primer i reserva, quins equippers seran degudament entrenats pel qui fou en el seu temps un dels més entusiastes defensors dels colors unionistes, Marian Basil.

Que l'èxit i l'encert acompanyi a els membres que intergren la direcció de l'Esport Club Erato.

UNA publicación que quiere ser festiva y que se edita en esta ciudad, dedica los ocios de sus redactores a alusiones más o menos inicuas contra diversas personalidades gerundenses, habiéndole correspondido el turno, en el último número, a nuestro querido amigo don Joaquín Tordera, a quién se atribuyen propósitos de desplazamiento político.

Aunque ciertas cosas no merecen ser tomadas en serio, hemos de protestar de la ligereza con que se lanzan especies como la anotada. El señor Tordera, de limpia y dilatada historia, permanece donde se encontraba hace muchos años y no le son necesarias evoluciones ni cambios de dirección más propios de quienes buscan en la política medros y ventajas, que de quienes han sabido consagrar toda su vida a un ideal a costa de sacrificios y de austeridades.

De "El Autonomista" de Gerona.

COMPañÍA DE SEGUROS
trabajando Ramos Incendios y Transporte, desea Agente local.

Escribir a ALFONSO SADURNÍ, calle Nueva, 14.—FIGUERAS.

Tip. IDEAL. Muralla, 4 Figueras

CLINICA DENTAL

Ll. Coll de Cendra
Odontòleg

Casades de Còdol, 5 pral.

FIGUERAS

KODAK

La marca universal

Película KODAK para toda clase de asuntos : Pruébela Usted

Papel Velox Kodak

PARA TODA CLASE
DE CLICHÉS ::

Adquiera Ud. un
"Kodak"

y podrá usted preservar los encantadores momentos de
su vida de sus recuerdos hoy en bellas fotos Kodak.
En que en años futuros serán su más preciado tesoro.

Con un aparato Kodak

RECORDARÁ V. SIEMPRE LOS
MOMENTOS FELICES DE SU
VIDA

Droguería Pérez Perxés

LA CASA DEL AFICIONADO

La mejor surtida. En ella hallará Vd. toda clase de Accesorios y Productos KODAK

Trabajos de Laboratorio

Revelado gratuito a los
compradores de artículos
fotográficos en esta casa

Calle Gerona, 9 ≡ FIGUERAS